

Fericirea în brațele tale

Kelly Moran

KELLY MORAN

Fericirea
în brațele tale

- Traducere din limba engleză: Cristina Radu -

LITERPRESS, 2021

Kelly Moran
Fericirea în brațele tale

Original title: «Redemption»
German title: Wildflower Summer - In deinen Armen

Copyright © 2020 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
Copyright © 2017 by Kelly Moran
Copyright © 2021 Literpress Publishing

*Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Literpress Publishing*

LITERPRESS PUBLISHING

Str. Brebu, nr.3, sector 2, București
Email: Literpress@gmail.com
Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori: Coman Iasmina, Drăgan Milica

Traducere: Cristina Radu

Redactor corector: prof. Andreea Oana Duduman

Tehnoredactare: Rodica Teiși

Grafică copertă: Ciprian Tănăsescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORAN, KELLY

Fericirea în brațele tale / Kelly Moran ; trad. din lb.
engleză: Cristina Radu. - București : Literpress, 2021-

2 vol.

ISBN 978-606-95180-4-5

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-95180-5-2

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111

ISBN: 978-606-95180-5-2

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor.*

Pentru toți bărbații și toate femeile
care își slujesc țara.

Mulțumiri!

Capitolul Unu

În cimitirul privat al ranch-ului familiei sale, Olivia Cattenach îngenunche la mormântul fratelui ei și înlătură cu mâna resturile de iarbă de pe piatra funerară. Trecuseră șase luni de când Justin fusese ucis la datorie. Greu de crezut. Pierderea era la fel de proaspătă ca în ziua în care doi soldați apăruseră la ușa ei cu plăcuța lui de identificare și condoleanțe.

Mai rea decât să-și piardă fratele, cel mai bun prieten al ei, era realitatea unei vieți curmate la doar douăzeci și opt de ani. Tragedie era puțin zis. Un dispozitiv exploziv, un pas greșit și el nu mai era. Dispărut de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Știind că mătușa Mae stătea în spatele ei la poarta de fier forjat, așteptând să-și înceapă ziua, Olivia oftă, sorbi din cana de voiaj și încercă să-și scurteze vizita de dimineață. Dar, la naiba. Durerea ascuțită a singurătății îi străpunse stomacul.

Se uită peste mormântul lui și cel al părinților ei, spre pășunea îndepărtată dinspre nord, plină cât vedeai cu ochii de lungi tulpini aurii.

- Peste o lună putem să culegem grâul de toamnă și să-l însămânțăm pe cel de primăvară.

Deși cultura acoperea doar o sută din cele două mii de acri ai lor și nu aducea nici pe departe aceleași profituri ca celelalte investiții, fusese partea preferată din ranch a lui Jus-

tin. Măinile adânc băgate în pământ, spații vaste neîngrădite și liniște.

Ultimele lui zile nu avuseseră nimic din toate aceste elemente. În schimb, făcuse parte dintr-o unitate în deșertul arid, înconjurat de betoane sfărâmate. Arme, explozii, urlete... .

Își scutură capul și se uită la stânga spre casa lor, dincolo de culmea unde era cimitirul. Doar la un pas de locul unde se afla. Justin obișnuia să se întrecă cu ea de la plopul aflat lângă gardul de fier, în josul pantei, prin grădina cu flori sălbatice, spre cabana de lemn pe trei etaje care era casa lor. Cum era sora mai mare cu doi ani, firește că-l lăsa să câștige. Până când la adolescență începuse brusc să crească și deveni cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. Numai picioarele, fratele ăsta al ei.

Un vânt ascuțit bătea pe câmp, aducând un vag miros de zăpadă dinspre munții Laramie de la sud. La dreapta, soarele își arunca săgețile pe iarba preeriei, peste trecătorile estice și sudice. Pentru mijlocul lui aprilie în estul statului Wyoming, ziua se dovedea a fi caldă. Peste noapte, temperatura coborâse la patru grade, dar probabil că pe la prânz va ajunge la cincisprezece. Nu era un început prea rău pentru o zi de luni.

Din spate se auzi fâșâit de picioare, amintindu-i că nu putea sta acolo prea mult degeaba, să vorbească cu o fantomă. Se mai uită o dată la mormântul lui Justin și schiță un zâmbet.

- Te iubesc. Salută-i pe mama și pe tata. Ne vedem mâine.

Era un fel de-a spune, dar își simți gâtul arzând, în timp ce se ridică și se întoarse spre poartă. Pentru că mâine n-o să-l

vadă. Din cauza unui comandant care luase o decizie greșită, n-o să-și mai vadă niciodată fratele.

Mătușa Mae aștepta răbdătoare cu o mână sprijinită de stâlp și o cană de cafea pentru drum în cealaltă. Soarele îi lumina șuvițele de păr de un alb pur, tuns bob deasupra umerilor. Fața zbârcită văzuse multe ierni aspre, ridurile fine erau o dovadă a voinței ei, dar ochii albaștri pătrunzători erau la fel de blânzi cum îi era și sufletul.

Crescuse la ranch și cu douăzeci de ani în urmă preluate responsabilitatea când mama și tatăl Oliviei muriseră. Ea abia dacă își amintea de părinții ei, păstrând doar niște fragmente dispartate de amintiri, dar mătușa Mae semăna cu tatăl Oliviei chiar și la bărbia pătrată și statura robustă.

Olivia își potrivea cămașa de flanelă roșie strânsă pe corp pe sub jacheta de pânză și se lăsa îmbrățișată scurt de mătușa Mae. Fâșâitul hainelor lor zgârie aerul când se despărțiră, apoi merșeră spre casă, mătușa Mae ținând-o de după umeri pe Olivia.

Ea respiră aerul rece de munte cu iz de îngheț și pământ.

- Frumoasă dimineață.

- Așa e. Mătușa se uită spre ea pe când cizmele lor scârțâiau pe poteca presărată cu pietriș. Totuși e o plimbare cam lungă în fiecare dimineață.

- Nu trebuie să vii cu mine. Adesea n-o însoțea pe Olivia pe drumul obișnuit și acelea era zilele când găsea că e mai greu să plece și să se apuce de treburile care o așteptau.

- Nu mă deranjează. Oasele astea bătrâne au nevoie de mișcare. Mătușa Mae își lăsa jos brațul, întrerupând legătura și privi în față. Pariez pe rețeta mea de tocană de bizon că un anume supraveghetor te așteaptă în fața hambarului.

Olivia avea mai multă minte încât să nu accepte pariul ăsta.

- Fără îndoială. Dis-de-dimineață, Nakos o aștepta întotdeauna să se apropie venind de pe drumul dinspre cimitir. De obicei, petrecea o oră împărțind sarcini înainte chiar ca ea să coboare de pe veranda din față.

- N-ar fi un soț rău, fetiço.

Adevărat. Olivia putea găsi pe cineva mai rău decât Nakos Hunt. Cu tenul închis și părul negru al tribului său nativ Arapaho¹, combinat cu o osatură solidă și o față arătoasă, fusese categoric zămislit din străfundul bazei genetice. Mai era și foarte muncitor, amabil și ocrotitor. Exagerat de ocrotitor, dar ea lăsa deoparte aspectul ăsta.

Treaba era că nu existau scânteii. Apreciere, da. Chimie? Nu. Cu toate astea, avea treizeci de ani, locuia la marginea orașului, unde existau puține perspective și, dacă voia să ducă mai departe moștenirea familiei, trebuia să se gândească serios să se așeze la casa ei cu cineva. Se împăca bine cu supraveghetorul lor. Fusese aproape cel mai bun prieten pe care-l avusese de când murise Justin.

- O să mă gândesc la asta. Luă o gură de cafea.

- Te gândești de luni de zile. Mătușa Mae se încruntă. Băiatul te place încă de când aveai șaisprezece ani. Cât îl mai lași să aștepte?

Încă ceva de adăugat la grămada de vinovății.

- Nu-i chiar atât de mult.

- Ai dreptate. Probabil că te place de când familia lui a venit să muncească pentru a noastră. Aș zice că undeva cam de pe la nouă ani.

¹ Populație amerindiană ce trăiește pe câmpiile din Colorado și Wyoming.(n.tr.)